

Grigore CURCANU

Grigore CURCANU s-a născut pe data de 8 martie 1949, în satul Copuz, Comuna Mușetești. În prezent locuiește în București.

Studii

Universitatea de Vest din Timișoara, Licență - Limba română și Limba franceză, Perfecționare la Universitatea Besançon din Franța.

Activitate literară

- Cenaclul *Literar ing*, Nicolae Vasile;
- Cenaclul Internațional Literar-Artistic *Dor de Infinit*-online, din 2019, și Asociația Internațională Literară cu același nume, din 2022, fondator Grigore Curcanu;
- Cenaclul *Ing-Epigrama*, coordonator Viorel Martin;
- Cenaclul *Amurg Sentimental*, coordonator Ion Machedon;
- *Lecția de poezie Apollon*, coordonator George Călin;
- Cenaclu *Destine literare*, coordonator Victor Gh. Stan.

Debut literar

Grigore CURCANU a început să scrie din perioada gimnaziului, după care a urmat o pauză. Odată cu pandemia, i s-a redeschis apetitul pentru scris și a făcut asta destul de bine. A participat la diferite grupuri online, apoi a înființat propriul său cenaclu, tot online, pe Facebook, cu numele „*Dor de infinit*”. A continuat să publice în grupuri de literatură și cenacluri online. Din momentul acela nu s-a mai oprit, scriind proză și poezie. În poezie a îmbrățișat genul clasic.

Volume publicate

- *Îmbrățișări de iederă*, poezie, Editura *Stef*, Iași, 2021;
- *Valsul egretei*, poezie, Editura *Stef*, Iași, 2021;
- *Îngerul iubirii mele*, poezie, Editura *Stef*, Iași, 2021;
- *Iubirea între doruri și suspine*, poezie, Editura *Stef*, 2022;
- *Lacrima iubirii*, poezie, Editura *Ro.cart*, București, 2022;
- *Tangoul iubirii eterne*, poezie, Editura *Izvorul cuvântului*, Buftea, 2022;

- *Micul Paris de la Poalele Parângului*, eseuri, Editura Izvorul cuvântului, Buftea, 2023.

Colaborări reviste și ziare

Revista Led Force, Revista Apollon, Grai Românesc, Asociația Iancu Mariana (Giurgiu), Bogdania (Focșani), Independența Română, Ecourile inimii, Literar ing, Revista Societății Scriitorilor Români.

Antologii

Dor de infinit, Ecourile inimii, la Editura *Izvorul cuvântului*.

Afilieri

Membru al Societății Scriitorilor Români, Membru al Ligii Scriitorilor Români-Filiala București, Membru al Uniunii Scriitorilor de Limbă Română, Membru al Societății Apollon.

Extrase din cronici

Grigore CURCANU, în volumul *„Lacrima iubirii”*, construiește tipul femeii iubite, îi dă acesteia însușiri de zeiță, de regină: *„Regină te-am făcut în poezie”*. El folosește metafore la tot pasul și încarcă versul cu sensibilitate, în același timp dând strălucire personajelor. Păsărilor le atribuie valori umane: *„De vrei să știi, întreabă rândunelele”*.

Scriitorul își iubește satul natal și îl vede în sufletul lui ca pe o „MECA”, ca pe „Micul Paris”. El croșetează cu universul care dă putere satului Copuz: *„Copuzul meu, e Meca părăsită/ Și dor nebun mă prinde la hotare,”*.

Prin lirismul său autorul scoate la iveală iubirea universală, iubirea, de oameni, iubirea de suflet al satului românesc. El scoate din amorițire pofta de viață, dar nu uită să supervizeze și ideea morții: *„Pământul, nesătul, mereu ne-absoarbe.”*

Deasemenea pune pe un pedestal și portul românesc cu care se îmbrăcau fetele, în special iia. Primăvara prin coloritul cu care se îmbracă peisajul, este asemuit cu iia românească: *„Să vii când primăvara-și țese iia”*.

Prin peisajul mirific pe care îl pictează în versuri, el zugrăvește întreaga existență dând frumusețe, iubire, dar și durere, ca o consecință a unor inadaptilități, porniri sau uitări. (**Marilena Dumitrescu**, *„Lacrima iubirii”*, Editura „Ro.cart” București, 2022)

În cartea *„Ingerul iubirii mele”* scriitorul Grigore Curcanu este catalogat ca un luceafăr, o stea, un excelent mânuitor al condeiului ce croșetează o salbă de poezii închinată iubirii pure, imaculate.

Imaginile vizuale sunt magistrale, presărate cu metafore, constituind fundalul unde se desfășoară iubirea, cu maci roșii margarete, viorele, o iubire astrală dar și una terestră, alcătuiind o simbioză perfectă. (**Eugenia Bără Bazilescu**, *„Ingerul iubirii mele”*, Editura Ștef, Iași)

În volumul „*Iubirea între doruri și suspine*” poetul Grigore Curcanu scoate în evidență „*Iubirea cel mai sfânt sentiment*”. Lirica poetului este încărcată de suferința unei neputințe, copleșite de tristețe. Poetul scrie cu sufletul, poate cu o emoție răvășită de suferință, regăsindu-se prin intermediul dorului, într-o dispoziție metafizică, prin care străbat lacrimi de rouă peste tâmpelile ninse cu suspine. În toată poezia sa găsim sensibilitate și visare în iubiri platonice mai profunde decât cele reale. (**Adina Matei**, „*Iubirea între doruri și suspine*”, Editura Ștef, Iași, 2022)

Volumul „*Îmbrățișări de iederă*”, construit sub auspiciile bucuriei și vitalității, înfățișază frumusețea naturii și a iubirii, împletindu-se într-o armonie ce oferă întregului univers ecouri divine. Poetul Grigore Curcanu crează o instanță lirică de o sensibilitate aparte. Creează o armonizare perfectă între cadrul natural și sentimentele exprimate de vocea lirică potențând farmecul și muzicalitatea versurilor: „*Dă-mi mâna ta în prag de primăvară, /Să pășim sub forile de liliac,/Când lacrima din ceruri se coboară,/ Cu fiorii de iubire să te-mbrac*”. Autorul, un creator de frumos, cuprinde în versurile sale, ca într-o îmbrățișare un șuvoi de trăiri și sentimente de bucurie, viață, dragoste, frumusețea naturii, armonie, liniște. (**Mirela Gabriela Cioclu**, „*Îmbrățișări de iederă*”, Editura Ștef, Iași, 2021)

În volumul de eseuri „*Micul Paris de la poalele Parângului*” autorul Grigore Curcanu adoptă o tehnică originală a scrierii, în care ne introduce într-un ambient atemporal din legendele universale, apoi trece la relatarea dorită. El folosește elemente mitice ca să explice că, într-un anumit fel, esența vieții este aceeași de mii de ani. Compară Parângul cu Olimpul: „*Multe din eseuri pornesc din legendele antichității, tragediile lui Eskill, Sofocle sau Euripide și apoi trece la micii prizieni sau copuzenii de astăzi*”. Preocupările oamenilor sunt aceleași, cu un plus sau minus, creionate într-un peisaj și atmosferă specific timpului în care s-au petrecut și se petrec aceste acțiuni, adăugând partea hazlie și de multe ori ironică a timpului prezent. Nu greșesc dacă afirm că ne aflăm în fața unei valori autentice a scrisului românesc, poate este excepția care întărește regula, dar, într-adevăr, este un scriitor de certă valoare.”. (**Florin Căprar**, editor, Editura „*Izvorul Cuvântului*”, Buftea, 2023)

Extrase din operă

...Micul Paris

Nimic nu mi se pare mai frumos și măreț pe această parte de lume și de dor nemărginit, de angoase și trăiri fără noimă, ca acest loc, rupt din eden și aruncat peste dealuri și văi, binecuvântat de îngeri, blagoslovit de soartă și prețuit de zei. Micul Paris /Copuz este locul unde Zamolxe a vegheat milenii pentru a fi viață și orânduială, pentru a fi liniștea deplină și fiecare dac să îndrăgească cerul, muntele și hăul, ca omul să se strecoare lent, dar sigur, prin vârtejurile vremii. Aici totul e vis, ispită și dor, nimic nu

poate fi înțeles fără a ști de unde am pornit și unde am urcat. Este un loc sacru, cu oameni evlavioși, drepti ca bradul carpatin ce falnic stă pe stânca înmărmurită, oameni joviali și tânguitori, cu visele lor împlinite sau frânte, cu dorurile lor și cu noianul de întrebări la care încă n-au un răspuns, oameni ai gliei, fermi, cinștiți și muncitori.

Satul, ca orice sat premontan, este așezat pe șira unui deal, puțin șerpuită, cu case frumoase și răzoare de flori, cu pomi și grădini edenice, cu liniște patriarhală, cu dor și multe povești. De aici zărilor sunt depărtate, Sliva străjuiește cu Muncelul la nord, Rânca spre est, un tărâm de vis și de basm.

.....

Bătrânii sunt mai puțini, multi au plecat departe, pe o cale fără-ntoarcere. Copiii, care au plecat, se mai întorc în sat să nu lase casa bătrână fără viață, vin de sărbători sau vara, când îi cheamă pământul moșilor, vin și mai îndreaptă o ulucă, merg la cimitir sa-și facă semnul crucii la căpătâiul celor duși, apoi pleacă în zărilor unde soarta i-a aruncat și unde au făcut alt cămin, altă poveste, alt destin. Micul Paris este totuși vesel, oamenii sunt hâtri și plini de viață. Împejurimile sunt de legendă, ce nu pot fi trecute cu vederea, fiecare deal și pârâu are numele său dat de înaintași: Văleni, Pârâul Sec, Cherceasca, Pârâul Hamanului, Ciortoiu, Sliva, Lăstari, Corăt, Câmpul Mare. Numele din sat sunt diferite după criteriile stabilite de bătrâni : Nică al lui Giverdea, Mitică al Richii, Mitică al lui Mon, Culiță Butan, Luca Ciobea, Aurica Giverdea, Culiță Buju.

Toate aceste nume spuse și nespuse fac ca viața satului să fie animată, pământul să fie roditor și să înflorească inimi curate ce bat în piepturi puternice de dac nemuritor.

Poezie

Nu mă iubi!

Nu mă iubi, că-ți port nefericire,
Eu m-am născut cu karma de durere,
N-aș vrea să-mi dai, măcar o mângâiere,
În lanțul meu veriga e subțire.

Nu mă iubi, când sunt doar nenorocul,
N-aș vrea să fim o primăvară sură,
Cu toamne ofilite pe răsură
Și în grădini să plângă busuiocul.

.....

Nu mă iubi, când am uitat de mine
Am ars mereu, ca ața-n lumânare,
Pe cerul meu e beznă și-o cicoare
Nu va trăi, cerșind apus de soare.

E primăvară peste suflete păgâne

Miroase-a pâine-n casele bătrâne,
Ce-i frământată-n lacrimi și iubire,
Au fost în nopțile târzii și zâne
Să guste iar la masă fericire.

Un trandafir pocalele-și coboară,
Peste pârleazul părăsit de-o eră,
E-nrourat de lacrimă amară,
Bobocii lui sunt zorii care speră.

Cireșu-mpodobit cu flori de nuntă
Ascunde-n el dureri și mângâiere,
Iar fluturi colorați destine-nfruntă,
Cu aripi sidefii și efemere.

Miroase a lavandă primentă,
Lumini de sărbătoare curg alene,
Iar plugul ară brazda-nțelenită,
Când ciocărlii își prind zenitu-n pene.

E primăvară peste suflete păgâne,
Doar floarea știe să zâmbească-n vară,
Și poate vor veni la noapte zâne
Să guste pâine din ștergar de țară.

Fără tine

Fără tine plânge soarele-n amiază,
Iar flori de liliac pălesc pe poale
Și cetina pădurii lăcrimează,
Nici cucul nu mai strigă-acum pe vale.

Fără ochii tăi e ceru-n-nourat
Și lacrima de ploi se scurge-ntruna,
Un parfum de roze dulci s-a strecurat,
Pe geana grea s-a pus acum furtuna.

.....
Cu tine-i primăvară toată viața!
Mă simt și tânăr și frumos și tare,
Când steaua mea apune dimineața,
Cu tine-o constelație răsare.

În ochii tăi

În ochii tăi văpaia se întinde
Și aură tu furi mereu din soare,
Cu raza ta pe mine mă cuprinde,
Lumină pui pe rana ce mă doare.

În ochii tăi un necuprins aleargă,
Un cer ce plânge des sub pleoape,
În ochii tăi mistere se dezleagă
Și diamante șlefuite-n ape.

.....
În ochii tăi o mare se întinde,
Cu pescăruși ce strigă după mine,
O salbă de rubini ce va aprinde,
Un cer de dor ieșit dintre suspine.

Scriitorul Grigore Curcanu a erupt pur și simplu în ultimii doi ani, putând spune că este un produs literar al stării de tensiune din perioada pandemiei. A publicat în această perioadă nu mai puțin de șapte volume, dintre care șase de poezie și unul de proză scurtă.

Poezia sa, în cea mai mare parte pe tema iubirii, este de o deosebită sensibilitate, fiind abordată în stil clasic. Rima și ritmul ne reamintește de cei mai cunoscuți autori ai genului.

Proza scurtă, compusă din minieseuri, tratează tema melancoliei satului natal cu incursiuni pornind de la mitologia antică până la vârfurile civilizației actuale. Metaforele și comparațiile nu au niciun fel de limite, amintindu-ne că iubirea este infinită și-n ceea ce privește ținuturile originilor noastre. (**Nicolae Vasile**)

Profil realizat de **Nicolae VASILE**